

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudkyň Mgr. Moniky Chaloupkové a JUDr. Petry Venclové, Ph.D., ve věci **žalobkyně Ing. Jany Vodrážkové, insolvenční správkyň dlužníka MÓDA spol. s r.o.,** se sídlem Sladkovského 756, Chrudim II, **zastoupené Mgr. Martinem Červinkou, advokátem,** se sídlem Čechova 396, 560 02 Česká Třebová, proti **žalovanému Finančnímu úřadu v Chrudimi,** se sídlem Pardubická 275, 537 59 Chrudim, o **žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17.8.2012, č.j. 178697/12/233912601471,**

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 17.8.2012, č.j. 178697/12/233912601471. **s e** pro nezákonnost **z r u š u j e a v ě c s e v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **j e p o v i n e n** nahradit žalobkyni k rukám jejího zástupce, Mgr. Martina Červinky, advokáta, náklady řízení ve výši **8 640,- Kč** do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u soudu dne 15.10.2012 se žalobkyně domáhala zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost, vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení a novému rozhodnutí a náhrady nákladů soudního řízení, přičemž žalobu odůvodnila následujícím způsobem:

Žalobkyně podala jako insolvenční správkyň za dlužníka MÓDA spol. s r.o. daňové přiznání k DPH za měsíc duben 2012, ve kterém uplatnila nárok na nadměrný odpočet ve výši 35 000,- Kč. Dne 22.6.2012 obdržela na účet majetkové podstaty pouze částku 13 305,- Kč, přičemž podle telefonického sdělení žalovaného byly na nadměrný odpočet započteny daňové povinnosti, které vznikly dlužníkovi po rozhodnutí o úpadku. Žalobkyně proti tomuto postupu pokračování

podala námitku, o níž bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím tak, že byla zamítnuta. Žalobkyně toto rozhodnutí považuje za nezákonné, když výklad § 242 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), prezentovaný žalovaným je neústavní a zakládá faktickou nerovnost věřitelů. V této souvislosti odkazuje na ustálenou judikaturu Ústavního soudu (dále jen „ÚS“), např. nález sp.zn. PL ÚS 48/06, v němž ÚS konstatoval, že „nelze žádnou interpretací dovodit zvýšenou ochranu práv státu jako vlastníka, reprezentovaného v daňových věcech správcem daně, která by v případě prohlášení konkursu vedla k jeho zvýhodnění a de facto mu přiznávala privilegované postavení oproti ostatním konkursním věřitelům“. Pokud žalovaný provedl započtení daňové povinnosti na část nadměrného odpočtu, neoprávněně se zvýhodnil oproti ostatním věřitelům majícím pohledávku za podstatou, neboť se mu dostalo 100% uspokojení, přičemž ve vztahu k ostatním věřitelům není zřejmé, že budou uspokojeni též zcela. K započtení v průběhu insolvenčního řízení se vyjádřil Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) v rozsudku ze dne 13.5.2009, č.j. 1 Afs 12/2009-52, když mimo jiné uvedl: „Pokud jsou tedy v daňovém řízení vedeném u daňového dlužníka v úpadku splněny podmínky zakotvené v § 140 odst. 2, 3 insolvenčního zákona, je správce daně oprávněn započtení provést.“ Insolvenční zákon je ve vztahu k daňovému řádu speciální úpravou a má tedy přednost. K tomu se vyjádřil ÚS v nálezu ze dne 28.7.2005, sp.zn. III. ÚS 648/04, kdy vyslovil, že ustanovení § 14 odst. 1 písm. i) zákona o konkursu a vyrovnání (zákon č. 329/1991 Sb. – poznámka soudu) je: „zvláštním právním předpisem, zakotvujícím nepřipustnost kompenzace nejen soukromoprávních, nýbrž rovněž soukromoprávních a veřejnoprávních pohledávek. Rozhodnutí obecných soudů, jež uvedenou souvztažnost norem jednoduchého práva neakceptují, ocitají se z tohoto důvodu v rozporu s ustanoveními čl. 4 odst. 4 a čl. 11 Listiny.“

Žalovaný podáním ze dne 8.11.2012 navrhl žalobu zamítnout, když uvedl následující:

Výše pohledávky za majetkovou podstatou uplatněné formou započtení je 21 695,- Kč, nikoliv celých 35 000,- Kč, což byla výše nadměrného odpočtu za duben 2012. Postup vracení nadměrného odpočtu, pokud by se stal přeplatkem, je upraven v § 154 daňového řádu. Tento postup žalovaný dodržel, skutečný přeplatek ve výši 13 305,- Kč žalobkyni vrátil. Žalovaný je podřízen především daňovému řádu, pokud žalobkyně napadá rozpor mezi § 242 odst. 3 daňového řádu a záměrem insolvenčního zákona, měla by se obrátit na ÚS.

V replice ze dne 29.11.2012 žalobkyně uvedla, že na žalobě trvá, neboť je přesvědčena o porušení zákona postupem žalovaného. Žalovaný je povinen respektovat celý právní řád České republiky, přesto v dané věci respektoval pouze obecný právní předpis – daňový řád – ovšem zvláštní právní předpis – insolvenční zákon – zcela opomenul. Insolvenční zákon přitom nepřipouští žádné výjimky, pokud podmínky započtení nebyly splněny před rozhodnutím o způsobu řešení úpadku, a to ani pro správce daně. Žalovaný byl tedy povinen postupovat podle něj, resp. podle judikatury k § 14 zákona o konkursu a vyrovnání, neboť není pochyb o tom, že insolvenční zákon je ve vztahu k daňovému řádu zvláštním právním předpisem.

O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona číslo 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), bez jednání, když s takovým postupem oba účastníci řízení souhlasili, a to žalobkyně výslovně podáním ze dne 18.10.2012 pokračování

a žalovaný konkludentně, neboť na výzvu soudu k vyjádření se ze dne 16.10.2012, doručenou dne 19.10.2012, reagoval až podáním ze dne 6.11.2012, ačkoliv byl poučen, že nevyjádří-li ve lhůtě dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s rozhodnutím bez jednání, bude se mít za to, že souhlas s takovým postupem byl udělen. Soud přitom v souladu s § 75 s.ř.s. vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného, tj. ze stavu k datu 17.8.2012, kdy bylo napadené rozhodnutí žalovaného vydáno.

Ze správního spisu soud zjistil následující:

Přiznáním k DPH uplatnil dlužník prostřednictvím žalobkyně dne 17.5.2012 u žalovaného nadměrný odpočet DPH ve výši 35 000,- Kč.

Platebním výměrem ze dne 19.6.2012, č.j. 157440/12/233912601471, žalovaný vyměřil dlužníkovi nadměrný odpočet na DPH za duben 2012 ve výši 35 000,- Kč.

Dne 20.7.2012 žalobkyně vznesla námitku proti postupu žalovaného a jeho nečinnosti ve věci vrácení daňového přeplatku, kdy chybný postup žalovaného spatřovala v tom, že namísto částky nadměrného odpočtu ve výši 35 000,- Kč obdržela na účet majetkové podstaty dlužníka toliko částku 13 305,- Kč, což žalovaný telefonicky odůvodnil tím, že na nadměrný odpočet byly započteny daňové povinnosti vzniklé dlužníkovi po rozhodnutí o úpadku. Žalobkyně označila postup žalovaného za odporující § 5 písm. a) zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „insolvenční zákon“), podle něhož musí být insolvenční řízení vedeno tak, aby nikdo nebyl nespravedlivě poškozen nebo nedovoleně zvýhodněn. Žalovaný se podle ní neoprávněně zvýhodnil oproti ostatním věřitelům majícím pohledávku za podstatou, započtení sice je podle insolvenčního zákona možné, ale pouze za splnění zákonných podmínek, konkrétně tehdy, pokud zákonné podmínky započtení byly splněny před rozhodnutím o způsobu řešení úpadku. V tomto případě však zákonné podmínky započtení před rozhodnutím o úpadku splněny nebyly. V bližším pak žalobkyně poukázala, shodně jako v žalobě, na rozsudek NSS ze dne 13.5.2009, č.j. 1 Afs 12/2009-52.

Rozhodnutím o námitce ze dne 17.8.2012 žalovaný námitku podanou žalobkyní zamítl, a to s následujícím zdůvodněním:

Pohledávky vzniklé po rozhodnutí o úpadku jsou pohledávkami za majetkovou podstatou a uplatňují se standardním způsobem v daňovém řízení. Ust. § 242 odst. 3 daňového řádu stanoví, že přeplatek vzniklý po rozhodnutí o úpadku se použije pouze na úhradu pohledávek splatných za majetkovou podstatou. Rozhodnutí o úpadku bylo vydáno dne 2.4.2009, daňové povinnosti v celkové výši 21 695,- Kč byly vyměřeny po tomto datu – konkrétně se jedná o daně splatné dne 25.1.2010, dne 27.12.2010, dne 25.1.2011, dne 26.3.2012 a dne 25.1.2012, k jejichž úhradě byl použit nadměrný odpočet za měsíc duben 2012.

Soudu je z jeho činnosti známo a vyplývá to též z výpisu z obchodního rejstříku dostupného na www.justice.cz, že insolvenční řízení bylo zahájeno a účinky zahájení tohoto řízení nastaly dne 23.2.2009 a že usnesením ze dne 2.4.2009, č.j. KSPA 48 INS 908/2009-A-10, jehož účinky nastaly téhož dne, bylo rozhodnuto o úpadku dlužníka a prohlášení konkursu na jeho majetek.

Mezi účastníky řízení není sporu o skutkové stránce věci. Jinými slovy řečeno, oba účastníci řízení se shodují v tom, že dne 2.4.2009 bylo rozhodnuto o úpadku dlužníka a prohlášení konkursu na jeho majetek, po tomto rozhodnutí vznikla na straně dlužníka daňová

pokračování

povinnost ve výši 21 695,- Kč a platebním výměrem ze dne 19.6.2012 byl žalobci vyměřen nadměrný odpočet na DPH za duben 2012 v celkové výši 35 000,- Kč. Účastníci se však neshodují v právním posouzení, tedy v tom, zda v průběhu insolvenčního řízení, po rozhodnutí o úpadku dlužníka, byl žalovaný oprávněn svou pohledávku za podstatou započítat na daňové povinnosti dlužníka vzniklé po rozhodnutí o úpadku. Žalovaný se dovolává především daňového řádu s tím, že především tomuto zákonu je podřízen, konkrétně pak ust. § 242 odst. 3. Naopak žalobkyně upřednostňuje insolvenční zákon a v něm zakotvený zákaz započtení s tím, že se jedná o speciální právní úpravu mající přednost před úpravou obecnou, tj. daňovým řádem.

Podle § 242 odst. 3 daňového řádu: „Přeplatek vzniklý na základě daňových povinností, které vznikly v době ode dne účinnosti rozhodnutí o úpadku, se použije pouze na úhradu splatných pohledávek za majetkovou podstatou.“

Podle § 140 odst. 2 insolvenčního zákona: „Započtení vzájemných pohledávek dlužníka a věřitele je po rozhodnutí o úpadku přípustné, jestliže zákonné podmínky tohoto započtení byly splněny před rozhodnutím o způsobu řešení úpadku, není-li dále stanoveno jinak.“

Podle § 140 odst. 3 insolvenčního zákona: „Započtení podle odstavce 2 není přípustné, jestliže dlužníkům věřitel

- a) se ohledně své započitatelné pohledávky nestal přihlášeným věřitelem, nebo
- b) získal započitatelnou pohledávku neúčinným právním úkonem, nebo
- c) v době nabytí započitatelné pohledávky věděl o dlužníkově úpadku, anebo
- d) dosud neuhradil splatnou pohledávku dlužníka v rozsahu, v němž převyšuje započitatelnou pohledávku tohoto věřitele.“

Ust. § 168 a § 169 insolvenčního zákona upravují pohledávky za majetkovou podstatou a pohledávky postavené na roveň pohledávkám za majetkovou podstatou, když podle § 168 odst. 2 písm. e) jsou „pohledávkami za majetkovou podstatou, pokud vznikly po rozhodnutí o úpadku, daně“. Podle § 168 odst. 3 a § 169 odst. 3 insolvenčního zákona se, není-li dále stanoveno jinak, pohledávky za majetkovou podstatou a pohledávky postavené na roveň pohledávkám za majetkovou podstatou uspokojují v plné výši kdykoli po rozhodnutí o úpadku.

Ust. § 305 insolvenčního zákona upravuje způsob uspokojení těch pohledávek, které se uspokojují kdykoli v průběhu konkursního řízení, a to pro případ, že dosažený výtěžek ze zpeněžení majetkové podstaty nepostačuje k uspokojení všech těchto pohledávek.

§ 21 a násl. insolvenčního zákona upravuje podrobně institut „insolvenčního správce“, když mimo jiné v § 36 odst. 1 stanoví: „Insolvenční správce je povinen při výkonu funkce postupovat svědomitě a s odbornou péčí; je povinen vyvinout veškeré úsilí, které lze po něm spravedlivě požadovat, aby věřitelé byli uspokojeni v co nejvyšší míře. Společnému zájmu věřitelů je povinen dát při výkonu funkce přednost před zájmy vlastními i před zájmy jiných osob.“

Podstatné jsou i zásady insolvenčního řízení, které rozhodně nelze přehlížet a které jsou zakotveny v § 5 insolvenčního zákona: „Insolvenční řízení spočívá zejména na těchto zásadách:

- a) insolvenční řízení musí být vedeno tak, aby žádný z účastníků nebyl nespravedlivě poškozen nebo nedovoleně zvýhodněn a aby se dosáhlo rychlého, hospodárního a co nejvyššího uspokojení věřitelů;

pokračování

- b) věřitelé, kteří mají podle tohoto zákona zásadně stejné nebo obdobné postavení, mají v insolvenčním řízení rovné možnosti;
- c) nestanoví-li tento zákon jinak, nelze práva věřitele nabytá v dobré víře před zahájením insolvenčního řízení omezit rozhodnutím insolvenčního soudu ani postupem insolvenčního správce;
- d) věřitelé jsou povinni zdržet se jednání, směřujícího k uspokojení jejich pohledávek mimo insolvenční řízení, ledaže to dovoluje zákon.“

Tolik citace nejdůležitějších ustanovení daňového řádu a insolvenčního zákona vztahujících se k projednávané věci. Na základě právní úpravy pak soud dospěl k následujícím závěrům:

Pokud by bylo ustanovení § 242 odst. 3 daňového řádu posuzováno izolovaně, pak je výklad zastávaný žalovaným správný. Z daňového řádu totiž nevyplývá, že by správce daně nebyl oprávněn provést zápočet daňových přeplatků vzniklých po rozhodnutí o úpadku na daňové nedoplatky vzniklé po tomto rozhodnutí, resp. pohledávky za majetkovou podstatou, naopak citované ustanovení k provedení zápočtu vybízí. Daňový řád však není jedinou normou, kterou je třeba vzít v úvahu. Vzhledem k tomu, že se jedná o problematiku započtení u dlužníka, u něhož bylo rozhodnuto o úpadku a prohlášení konkursu, je třeba především postupovat podle insolvenčního zákona, který upravuje řešení úpadku tak, aby došlo k uspořádání majetkových vztahů a k uspokojení dlužnických věřitelů, a to co nejvyššímu a zásadně poměrnému (§ 1 insolvenčního zákona). Insolvenční zákon se problematice započtení věnuje v § 140, kdy v odst. 2 umožňuje započtení po rozhodnutí o úpadku pouze v případě, že zákonné podmínky započtení byly splněny před rozhodnutím o způsobu řešení úpadku, a v odst. 3 dále taxativně vypočítává situace, kdy ani započtení při splnění podmínek dle odst. 2 nebude přípustné. Zákonnými podmínkami pak je třeba rozumět podmínky započtení dle zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, či dle zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (srov. rozsudek NSS ze dne 13.5.2009, č.j. 1 Afs 12/2009-52. Insolvenční zákon tak omezuje započtení jen na případy těch pohledávek, které se setkaly (byly splatné) již před rozhodnutím o způsobu řešení úpadku, tedy nepočítá s ním, na rozdíl od daňového řádu, pro pohledávky za majetkovou podstatou. Soud si je samozřejmě vědom ustanovení § 168 odst. 3 insolvenčního zákona, podle něhož se pohledávky za majetkovou podstatou, tedy i daňové povinnosti vzniklé po rozhodnutí o úpadku, uspokojují kdykoli a v plné výši, nicméně z tohoto ustanovení podle soudu nelze dovodit možnost jednostranného započtení provedeného subjektem odlišným od insolvenčního správce. Po prohlášení konkursu přechází oprávnění nakládat s majetkovou podstatou, výkon práv a plnění povinností souvisejících s majetkovou podstatou na insolvenčního správce (§ 246 odst. 1 insolvenčního zákona), který je plně zodpovědný za to, aby věřitelé byly uspokojeny v co nejvyšší míře (§ 36 odst. 1 insolvenčního zákona), při plném respektování základních zásad insolvenčního řízení zakotvených v § 5 insolvenčního zákona, mezi nimiž je stěžejní zásada zákazu nespravedlivého poškození či nedovoleného zvýhodnění některého z věřitelů. Pokud má tedy insolvenční správce vykonávat 100% svou funkci, musí mít plnou kontrolu nad majetkovou podstatou. Jinými slovy řečeno, správce sám musí rozhodovat o tom, jakým způsobem s majetkovou podstatou naloží, včetně toho, v jakém pořadí a kdy uspokojí pohledávky za majetkovou podstatou. Nelze připustit možnost jednostranných zápočtů ze strany věřitelů takových pohledávek, neboť insolvenční správce by pokračování

se tak dostával do nezáviděníhodné situace, kdy by až po provedení zápočtů zjišťoval, zda tyto byly uskutečněny právem, případně se žalobami domáhal vyslovení jejich neplatnosti. Samozřejmě, insolvenční správce by si měl počínat tak, že bude možné uhradit všechny pohledávky za podstatou a pohledávky jim na roveň postavené v celé výši – ostatně o tom svědčí i ust. § 168 odst. 3 a § 169 odst. 3 insolvenčního zákona, která zakotvují pravidlo uspokojení uvedených pohledávek kdykoli po rozhodnutí o úpadku v plné výši, nicméně realita vždy neodpovídá ideální představě, což dokládá i ust. § 305 insolvenčního zákona, zakotvující pravidla postupu v případě, že výtěžek majetkové podstaty nepostačuje k uspokojení všech uvedených pohledávek. Tvrdí-li žalovaný, že pro něj je prvořadá právní úprava zakotvená v daňovém řádu, hluboce se mýlí. Rozhodující v dané věci je, že se jedná o daňové povinnosti dlužníka v úpadku, resp. po prohlášení konkursu. Ve vztahu k takovému dlužníkovi se samozřejmě uplatní daňový řád, ovšem tento bude obecným předpisem, obecnou právní úpravou, která nebude aplikována v případě, že bude existovat úprava speciální, zvláštní, vyhrazená právě pro dlužníka po prohlášení konkursu. A takovou zvláštní úpravou jednoznačně je insolvenční zákon a v něm konkrétně upravená problematika započtení. V tomto ohledu lze odkázat na bohatou judikaturu jak NSS, tak ÚS. Soud si je plně vědom toho, že rozhodnutí obou jmenovaných soudů se podrobně věnují vztahu zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „zákon č. 337/1992 Sb.“), zrušeného daňovým řádem, a zákona č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání (dále jen „ZKV“), zrušeného insolvenčním zákonem, nicméně i přesto z nich lze vycházet, neboť daňový řád a insolvenční zákon nahradili předcházející zákony, které rovněž upravovaly správu daní (zákon č. 337/1992 Sb.), resp. řešení majetkových vztahů dlužníka v úpadku (ZKV), tedy shodnou materii. Za všechna rozhodnutí lze poukázat na nálezy pléna ÚS ze dne 2.7.2008, sp. zn. Pl. ÚS 12/06, který se podrobně věnuje vztahu obecné a speciální právní úpravy, postavení státu reprezentovaného správcem daně v konkursním řízení, povinnosti soudu vykládat zákon ústavně konformním způsobem. Na podporu shora uvedené argumentace pak soud považuje za přínosné krátce zmínit některé pasáže z citovaného nálezu pléna ÚS:

V odst. 42 se ÚS věnoval vztahu ZKV a zákona č. 337/1992 Sb., když dovodil, že první z nich je zákonem speciálním a druhý zákonem obecným, neboť „obecnou je tedy právní úprava, jež z pohledu práva jednoduchého prima facie návrhem vymezený předmět řízení (převedení daňového přeplatku na DPH na úhradu daňových nedoplatků – poznámka soudu) reguluje“.

V odst. 55 pak se vyjádřil i k postavení státu, když uvedl: „...při posuzování vzájemného vztahu příslušných ustanovení zákona o správě daní a poplatků a zákona o konkursu a vyrovnání je nutné mít na zřeteli především ústavní úpravu základních práv tak, jak to odpovídá požadavku úcty k právům a svobodám člověka a občana jakožto základu právního státu (čl. 1 odst. 1 Ústavy), přičemž ze souvisejícího čl. 1 Listiny plyne primát základních práv a svobod, primát jednotlivce před státem. Ten je pak třeba respektovat i při střetu základních práv s obecným zájmem státu. Z čl. 11 Listiny nelze žádnou interpretací dovodit zvýšenou ochranu práv státu jako vlastníka (v daňových věcech reprezentovaného správcem daně), která by v konkrétní posuzované věci, tj. v případech vyhlášených konkursů, vedla k jeho zvýhodnění a de facto mu přiznávala privilegované postavení vůči ostatním věřitelům. Stát jako věřitel dlužníka, jenž se ocitne v úpadku, není nijak znevýhodněn, neboť za předpokladu řádného uplatnění jeho pohledávek podle § 20 ZKV u něj nedochází k žádné výraznější újmě, resp. nikoli újmě větší než u ostatních věřitelů při poměrném uspokojení jejich nároků.“

Soud tedy uzavírá, že postup žalovaného, kdy ten namísto vrácení celého nadměrného odpočtu coby přeplatku tento nejprve použil na úhradu daňových povinností vzniklých po prohlášení konkursu a teprve zbylou částku vyplatil ve prospěch majetkové podstaty, považuje za nezákonný. Žalovaný byl povinen postupovat především podle insolvenčního zákona, který takové započtení neumožňuje, a tedy vrátit celý přeplatek ve výši 35 000,- Kč. Soud proto vyhověl žalobě a napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro nezákonnost.

O nákladech řízení soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. podle úspěchu ve věci. Úspěšná byla žalobkyně, které vznikly náklady pouze v podobě nákladů zastoupení advokátem, neboť od soudního poplatku je podle § 11 odst. 2 písm. q) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, osvobozena (žalovanému pak nelze uložit povinnost platit soudní poplatek podle § 2 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., neboť je v souladu s § 11 odst. 2 písm. a) tohoto zákona též od placení soudních poplatků osvobozen – poznámka soudu). Náklady zastoupení advokátem sestávají z odměny za 3 úkony právní služby po 2 100,- Kč, spočívající v převzetí věci, podání žaloby a replice (§ 9 odst. 3 písm. f), § 7 bod 5., § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb.), 3 paušálních náhrad hotových výdajů po 300,- Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb.) a 20% DPH z částky 7 200,- Kč (§ 35 odst. 2 ve spojení s § 57 odst. 2 s.ř.s.), tj. 1 440,- Kč, celkem tedy náklady řízení žalobcem důvodně vynaložené činí 8 640,- Kč. Náhradu těchto nákladů soud žalobkyni vůči žalovanému přiznal s tím, že žalovaný je povinen žalobkyni, k rukám jejího zástupce, částku 8 640,- Kč zaplatit ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 19.12.2012

JUDr. Jan Dvořák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová